

bráus tots dos van lluytant y cap se cansa
mentres una mare crida *jó Rey ó rés!*

—
La lluyta va seguint, encara dura
quan la força á tots dos els abandona,
la deixan, y pels dos mala ventura
cau, y montanya avall vá la corona.

—
Desesperat del fons de cada pit
surt un roch malchint sa negra estrella
y resona ab tró de *¡guerra!* lo crit
Infant y Compte's llançen detrás d'ella

—
Qui hi arribi primer dins poca estona
regnarà á Catalunya y Aragó
més ¡ay d'aquell que perdi la corona
son negre abim será crudel presó.

—
La mare del d'Urgèll encara crida
del cim d'una gran roca *jó Rey ó rés!*
¡que hi fá que son fill perdi la vida
ans que cobart, lo ceptre amat perdés!

—
Si l'un dona un pas llarch, l'altre'n don dós
per correr admiràble es llur treball
del precipici arránt, qu'és horrorós
¡més segueix la corona sempre avall!

—
Rodolànt rebot per sobre'l roch
que porta'l munt potent sobre sas faldas
y rebotent espurnes com de foch
saltan de sas hermosas esmeraldas.

—
Pro van seguint els dós, may fatigats
llur carrera pendent per la serra
sens veurer que las pedras son ciutats,
que destrueixan del regne, en la gran guerra

—
Sols pensan en regnar, guanyar la lluita
y'ls incita á lluitar eix pensament
quan son cos se rendeix, aquet diu *¡cuïta!*
¡la corona segueix també corrent!

—
De prompte de llurs pits surt que ressona
un crit qu'aumenta à n'ells folla bravura,
han vist una alta roca y la corona
tamballejant un xich, allà s'atura.

—
S'abalansen tots dos á la roca alta
Infant ó Compte, Rey allí será,...
callan els cors... ¡á un peu la terra falta!
¡lo Compte ál precipici rodolà!

.....
Y al cap de poc, mentres l'Infant regnava
rodejat de noblesa, entre el bullici
En Jaume'l *Desdixat* agonitsava.
Un fill de son rival, feu son suplici.

—
Lo roch que la corona va aturá
fou Balaguer, l'abisme la presó
hont en Ferrán al Compte sepultá
ab la ditxa del regne d'Aragó.

F. M. G.

9 Septiembre 1909

PERIANDRE

(Segueix)

Més' ara, l'havien deixat els deixebles; son seny era rebel en seguir sa obra y no tenien virior sos membres, lassats talment com si fossin ubriacs de vi de llum. Ell veia l'obelisc que'ls ciutadans havien alsat a sa gloria, trontollar y enderrocarse com cosa estéril, y parlava el seu orgull, el seu egoisme—«serà una visió, inassolible més forta que tú?—Per altre part,—se deia—tú pots renunciar aquesta immensa felicitat d'estimarla? Oh, no!; els meus deixebles no discuteixen pas la meua obra, tot lo més discutirien el meus actes: cal que torni a tancar la finestra al Sol; cal que torni a parlar a la Ciutat ab ma veu d'apostol;... dels meus actes de capvespre, solament ella, jo, podrem parlarne!»

Y feu una alocució als seus deixebles «... m'heu deixat—els hi deia—Es que no vos sentiü ab forses pera seguirme? es que comenseu a esser «cristians?...» rés del rapte de despreci!» Y els deixebles tornaren. Aquella tarda'l mestre estava frisós com si temès esser desobeit. Era una tarda primaveral, ben a propòsit pera esser una tarda primera. Quan els vegé entrar somrigué triomfalment, y comensá sa tasca ab veu serena, augusta, armoniosa, talment com si seguís una llissó represa a l'anterior vetlla. Pels deixebles no havia passat res, absolutament res; en aquells moments pel filòsof tampoc.

Més, Periandre, a l'entrar sos deixebles, no